

הענקים ורועה הצאן

היה פעם נער עני יתום מהוריו. כדי להתקיים הוא רעה עדר כבשים של אדון עשיר. ימים ולילות הוא בילה בשדות פתוחים ורק בימים גשומים וסוערים מצא מחסה בבקתה קטנה בקצה היער.

לילה אחד, כאשר ישב באחו ליד העדר, שמע לא רחוק ממנו צליל שדמה לבכי של מישהו. הוא קם והלך בכוון הצליל. להפתעתו ראה שם ענק השוכב בקצה היער, ורצה כבר לנוס משם בבהלה כשהענק קרא לו "אל פחד, לא אעשה לך כל רע. להפך, אגמול לך יפה אם תחבוש את רגלי. רציתי לשרש עץ אלון ורגלי נפגעה תוך כדי כך."

הרועה הצעיר פשט את חולצתו וקשר בה את רגלו של הענק. אזי הענק קם ואמר "עכשיו בוא אתי. היום חוגגים חתונה ויהיה שמח מאוד. בוא ותשמח איתנו, אבל כדי שאחי לא יראו אותך שים את האבנט סביב מותניך, וכך תהפוך לא-נראה." הוא הגיש לצעיר חגורה והוביל אותו למעיין בו התאספו כבר מאות ענקים וענקות לקראת החגיגה.

הם רקדו ושרו ושיחקו במשחקים שונים עד חצות. ואז אחד מהם הוציא מאדמה עץ עם שורשיו וכל

הענקים והענקות עשו את עצמם דקים מאוד ונעלמו בחור שנוצר כך באדמה. הענק שנפצע נשאר אחרון וקרא "הי, רועה צעיר, איפה אתה?" "אני כאן, קרוב אליך" באה התשובה. "גע בי" אמר הענק "וכך גם אתה תוכל לבוא איתנו לתוך האדמה."

הרועה עשה כך ולהפתעתו מצא את עצמו באולם גדול שקירותיו עשויים היו מזהב טהור. הוא ראה גם שהשולחנות והכיסאות שבאולם שייכים לבעל העדר שלו. החבורה התיישרה והחלה לאכול ולשתות.

הצעיר שתה ואכל אף הוא לשובע. כשאכל כמה שרק יכול היה הוא חשב לעצמו "למה שלא אקח ככר לחם לכיסי. יהיה לי מה לאכול מחר." וכשהאחרים לא ראו לקח כיכר לחם ושם אותו תחת למעיל.

כעבור רגע הענק ניגש אליו ושאל "הרועה, איפה אתה?" "אני כאן" ענה הצעיר. "תחזיק אותי ואני אוביל אותך שוב החוצה." וכך, כעבור רגע מצא את עצמו הצעיר שוב על פני האדמה, אך הענק נעלם.

הרועה הוריד את האבנט שמנע לראותו ושם אותו בקפידה בתוך תרמיל.

הזהב. בלילה השמיני היה מזג אוויר סוער וירד גשם בדיוק כאשר הצעיר הלך עם הזהב לבית הנערה. אבל כשהיה כבר קרוב לבית הרגיש ששכח לקחת את אבנט הפלא שלו, שעשה אותו לא-נראה. הוא לא רצה לחזור בגשם כזה ולכן נכנס לחדרה כדי לשים את הזהב. אבל אז יצא בעל הבית בקריאה "אתה, גנב, רצית לשדוד את הזהב שהפיה הטובה מביאה לבת שלי כל לילה?" הצעיר נבהל נורא, עמד רועד כולו ולא העז להסביר את נוכחותו בבית. אז אמר שוב בעל הבית "מאחר שהתנהגת עד עכשיו יפה והיית עובד טוב לא אשלח אותך לכלא, אבל תסתלק מכאן מיד. אינני רוצה לראות אותך יותר." הרועה חזר לבקתתו, לקח את הכיכר שלו ואת אבנט הפלא והלך העירה. שם קנה לעצמו בגדים יפים ומרכבה רתומה לארבע סוסים, שכר שני משרתים וחזר לבית בעליו. קשה לתאר איך הופתעו כולם כשראו את רועה הצאן שלהם חוזר אליהם בצורה מפוארת כזו. הצעיר הסביר להם מה קרה ואיזה מזל נפל בחלקו, וביקש את ידה של הצעירה. מובן שההורים הסכימו לו, וכך גם הבחורה, ומאז הם חיו בשלום עושר ואושר עד סוף ימיהם.

למחרת בבוקר הצעיר הרגיש רעב. הוא הוציא את כיכר הלחם שלקח מהמסיבה ורצה לחתוך אותו. אך למרות שניסה שוב ושוב, לא הצליח לחתוך אפילו חתיכה קטנה. מרוב יאוש הוא נשך בלחם ולהפתעתו קומץ זהב נשר מפיו והתגלגל לארץ. הוא נשך בלחם שוב ושוב וכל פעם קצת זהב נפל מפיו, אבל הכיכר נשארה שלמה. הרועה שמח מאוד ורץ מהר לעיירה הקרובה כדי לקנות לעצמו אוכל ומשקה, ואז חזר לצאן. לבעל הצאן שרעה הצעיר הייתה בת יפה, שתמיד חייכה אליו כשטיילה עם אביה בשדות ועברה על ידו. זמן רב חשב הצעיר לעשות לה מתנה יפה ליום הולדת שלה. אז כשהתקרב היום הוא חגר את אבנט הפלא, התגנב לחדרה בלילה, שם שקית מלאה זהב ליד מיטתה וחזר לעדרו. הנערה וגם הוריה שמחו מאוד כשמצאו את שק הזהב. גם הצעיר שמח שגרם לה עונג ובלילה הבא שם שקית שניה עם זהב ליד מיטתה. כך זה נמשך שבעה לילות והנערה והוריה החליטו שזאת פיה טובה שמביאה לה את המתנה מדי לילה. אך פעם אחד הם החליטו לבדוק איך קורה הדבר ולראות ממקום מסתור מי הוא זה שמביא את